

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

13. Tunc Simon & ipse credidit, & baptizatus fuit, & adhaerebat Philippo. Videns etiam signa & maximas virtutes fieri, stupens admirabitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

tus in hoc genere rerum, quas Dei Prophe-
tæ loquuntur, non nisi à Deo esse potest. Sic
resistentia Spiritui Sancto, habet pro obie-
cto ipso internos motus Spiritus Sancti.

C A P. VIII.

13. *Tunc Simon & ipse credidit, & baptizatus
fuit, & adhaerebat Philippo. Videns etiam sig-
na & maximas virtutes fieri, stupens admira-
batur.*

Fides ele-
ctorum
vnica re-
futatur.

CALVINISTARVM certissimum
axioma est, vnicam esse fidem ele-
ctorum, quæ semel habita nunquam
amittitur; reprobos autem nūquam
habere veram fidem, neque vnquam coram
Deo iustificari: & super hoc axiomate fun-
datur certitudo gratiæ & salutis quam à
singulis ex fide credendam ponunt. Cæte-
rùm hic locus hoc axioma euertit, vbi Si-
mon reprobus dicitur *credidisse, & baptizatus
fuisse, & Philippo adhaesisse*, id est, perseveranter
cum Philippo veluti discipulus cum magi-
stro vixisse, & *Apostolorum miracula admiratus
esse*: quod etiã fidei argumentũ est. Incredu-
li enim ea contemnunt & artibus magicis
impurant, non admirantur. Denique sicut
antea Simon gentem Samariæ suis magijs
obstupefecerat vt illi crederet; sic nūc veris
miraculis Philippi ita obstupefactus &
commo-

Simō ma-
gus verã
fidem ha-
buit.

commotus est Simon, ut ipse Philippo crederet. Calvinus ergo in omnem partem se vertit ut hunc locum penitus eludat. Primum ipsam veritatem disertè ponit. *Qui* (inquit) *totam urbem suis fallacijs infatuauerat, Dei veritatem simul cum alijs recepit.* Obserua quod dicit, *simul cum alijs*: quod sanè Lucas insinuat dicens, *Tunc Simon & ipse credidit*; id est, non solum multi alij ex vulgo, sed & ipse Simon, qui se prius pro Deo venditabat, credidit quoque. Ergo sicut alij sincero cordis affectu crediderunt, ita & ipse eodem affectu credidit: alioqui illa coniunctio, &, falsa erit; nota quoque emphatica, *ipse*, inanis erit. Si enim verè nō credidit, sed simulatione usus est, siue crassa, siue quacumque alia, profectò non credidit *simul cum alijs*, in quibus nulla erat simulatio: neque emphasis illa locum habet, & *ipse Simon*, quia hic Simon verè & ex animo non credidit. Sic ipsa verborum vis luculenter probat Simonem verè & ex animo credidisse. Pergamus nunc cum Caluino: *Qui summam Dei virtutem se esse iactauerat, Christo se submittit.* Attende rursum quod dicit. Qui enim simulat se credere, Christo se non submittit, sed simulat se submittere. Ita rursum veritatem profiteretur. Addit adhuc: *Quamquam non tam sua vnus quam totius gentis causa illuminatus fuit in Euangelij notitiam, ut scandalum tolleretur quod imperitos morari poterat.* Obserua iam tertio

Simonem
verè cre-
didit: ex
Caluino
probat.

etiam causam grauissimā à Caluino afferri
 cur Simonē credere Deus voluerit, nimirū
 vt ad tanti magi conuersionē faciliior & fe-
 licior esset Euangelij cursus. Fuit ergo vera
 huius magi conuersio, & vera illuminatio.
 Pergit adhuc: *Atque huc pertinet quod postea di-
 cit Lucas miratum fuisse signa. Voluit enim Do-
 minus hunc, quem pro semideo habebant Sama-
 rita, in triumpho ducere. Quod fit, dum excessiua
 inani iactantia, veris miraculis gloriam dare cogi-
 tur.* Quo vno vltimo verbo totā veritatem,
 quam hactenus asseruit, impostor intoxi-
 cat. Non enim Simon cogitur dare gloriā ve-
 ris miraculis, nec ex intellectu conuictō illa
 signa Philippi miratus est, sed quia & ipse
 credidit (ait Lucas) & quia illuminatus (ait
 ipse Caluinus) Christo se submisit. At ex hoc
 vno verbo statim prosequitur: *Neque enim
 sincero cordis affectu Christo se tradit.* Et quomo-
 do hoc probat Caluinus? *Alioqui (inquit) non
 statim erumpet peruersa eius ambitio, & donorum
 Spiritus impia & profana aestimatio.* Atqui hoc
 est in disputatione principium petere. Vult
 probare nō fuisse in Simone veram fidem,
 quia fides illa constans & perpetua nō fuit
 id est, quia (quod ille ponit) vera fides amit-
 ti non potest. Sic vt loci ac textus euentiā
 eludat, ex suo solo principio eludit, non ali-
 quo iusto argumēto. Quæritur nēpe an fides
 semel accepta amitti non possit. Probamus
 nos Catholici posse amitti exemplo Simo-
 nis, qui

Caluinus
 in dispu-
 tando
 principium
 petit.

nis, qui semel credidit, posteaque à fide excidit. Respondet Calvinus: Non verè credidit, quia à fide excidit. Hoc est dicere: Probatio vestra non est vera, nec Scriptura propriè loquitur, quia mea sentètia est vera. Sic apertè principium petit.

Sed vide nunc Caluini maiorem imposturam. Si ex sincero cordis affectu Simon non credidit, ergo ex simulato affectu credere se finxit; ergo falsa erunt omnia quæ iuxta diserta Lucæ verba ipsemet Calvinus aut ea dixit. Sed vaser hæreticus vide quomodo elabi conetur. *Neque tamen*, inquit, *rectè sentiunt qui simulasse duntaxat fidem putant, quum minimè crederet. Apertè enim Lucas testatur eum credere.* Ecce improbat ipsemet hanc euasionem. Quid ergo? an veritati manus dabit? minimè. Statim in persona suorum sic obijcit: *Quomodo igitur se paulò post hypocritam esse prodet?* Id est, si non simulata sed vera fides Simonis erat, quomodo ab ea postea excidit, quod nos tecum & tu nobiscum fieri non posse affirmamus? Ad hoc respondet. *Respondeo (inquit) inter fidem & meram simulationem aliquod est mediũ.* Audiamus quomodo hoc doceat. *Epicurei (inquit) & Luciani credere se profitentur, quum tamè intus rideant, quum illis fabulosa sit spes vitæ æternæ, quum denique nihilo plus habeant pietatis, quàm canes ac porci. At multè sunt qui vtcumque Spiritu adoptionis non sint regenerati, nec vero cordis affectu se*

Caluini
vafities:

Medium
inter fidem
& simula-
tionem à
Caluino
inuentum.

Deo addicant, verbi tamen potentia victi, nō modō
verū esse agnoscunt quod docetur, sed t̄guntur Deo
timore vt doctrinam recipiant. Concipiunt enim
Deum esse audiendum, illum & saluē auctorem
esse, & mundi iudicem. Non ergo fingunt coram
hominibus fidē quā nullā sūt, sed crede se putant.
Atque hęc fides tēporaria est, cuius meminī Chri-
stus Marc. 4. 16. Talis fuit Simōnis fides. Sentit
veram Euangelij doctrinam, & conscientia sua
sensu ad eam recipiendam cogitur: sed d. est funda-
mentū, hoc est, sui abnegat iō: vnde sequitur animum
eius simulatione fuisse inuolutum, quam mox producit.
Verū talem fuisse hypocrisim sciamus: in qua se ipse
deceperit, non crassam illam quā se venditāt Epicu-
reū & similes. Hęc ille. Tota eius speculatio
nihil eum iuuat, sed cōtra eum apertē con-
cludit. Resoluit enim animum Simōnis si-
mulatione fuisse inuolutum, tamen non crassa
illa qualis Epicureorum est. Ergo nō statuit
inter fidē & simulationē aliquod medium,
sed in ipsa simulatione fidei gradus tantū
ponit, vt vna crassior sit, altera mollior.
Rursum, falsō reprehendit eos qui Simo-
nem simulasse dumtaxat fidem putant,
quā minimē crederet. Iam enim ipse idem
affirmat, cōcludens animum Simōnis simula-
tione fuisse inuolutum, quā se ipse deceperit. Si ergo
simulauit, & sua simulatione se ipsum dece-
pit, putans se credere quum verē non cre-
deret, falsa erunt hęc omnia quę Scriptura
dicit: *Tunc Simon & ipse credidit, & perseuera-*
bat in

Medij
eiusdem
aperta re-
futatio.

Est in doctrina Philippi. Sed hæc verissima sunt, & deceptit se ipsum Calvinus. Omnes sanè falli possunt tam de se ipsis quàm de alijs quo ad verum fidei donum. Sed Scriptura falli non potest, quæ dixit *Simonem credidisse*, sicut homines falli possunt, existimantes vel se ipsos vel alios credere, qui verè non credunt, sed putant se credere. Deinde si Simon *conscientiæ suæ sensu ad doctrinam Evangelij recipiendam cogitur*, quæro à Caluino, hic *conscientiæ sensus* in Simone unde ortum accepit, nisi à sola Dei gratia cor eius & conscientiam mouente? Neque enim intellectus Simonis Angelicus erat, vt ex rerum diuinarum euidenti scientia cogi & conuinci possit: Fuit ergo ille sensus conscientia supernaturalis gratiæ effectus, & veri nominis fides qua credidit Philippo: tamen si cum illa fide perfectionis fundamentum & vera Dei dilectio sui que abnegatio coniuncta fortasse non esset: quamquam & illa adesse potuit, posteaque amitti.

14 *Miserunt ad eos Petrum & Ioannem.*

SVUM hic venenum aspergit Calvinus: *Quod narrat Lucas missum à reliquis Petrum fuisse, hinc colligi potest, non exercuisse in collegas imperium, sed ita excelluisse inter eos, vt tamen corpori subesset ac pareret.* Responde breuiter, *Petrus quomodo ab alijs missus.* nec imperium in collegas Petrum aut successores eius, sed legitimam autoritatem

F 4 exercere;